

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 11 * Duminică, 8 martie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica Ortodoxiei

Sfânta Evanghelie Ioan 1: 43–51

În vremea aceea, Iisus voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug. Natanael l-a

zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

Apostolul Evrei 11: 24 – 26; 32 – 40

Fraților, prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a ales mai bine să pătimizească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața cea trecătoare a păcatului, socotind că batjocorirea pentru Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire. Prin credință, a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia regelui, căci a rămas neclintit, ca cel care vede pe Cel nevăzut. Prin credință, a rânduit Paștile și stropirea cu sânge, ca îngerul nimicitor să nu se atingă de cei întâi-născuți ai lor. Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuel și de prooroci, care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea

focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă; unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisii fiind prin credință, n-au primit făgăduința, pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea.

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Î. P. S. Mitropolit Nicolae: Cuvânt la Duminica Ortodoxiei	2
Pr. Octavian Pop: Predică la Duminica Ortodoxiei	3-4
Programul bisericii în perioada 7 - 15 martie 2020	4
Părintele Nicolae Steinhardt: Predică la Duminica Ortodoxiei	5-6
Părintele Teofil Pârâianu: Fără icoane nu există Ortodoxie	7
Campania pentru Recensământul SUA din 2020	8

**Sinaxar. Duminică 8 martie 2020
(Duminica Ortodoxiei - prima duminică
din Post): Sfântul Ierarh Teofilact
Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei**

Cuvânt la Duminica Ortodoxiei

Iubitului cler și
dreptmăritorilor
creștini ai sfintei
noastre Mitropolii

Preacucernici Părinți,
Iubiți frați întru
Hristos,

Biserica Ortodoxă a
dedicat prima dumi-
nică a Postului Sfintelor
Paști biruinței credinței
ortodoxe asupra erezi-
ilor. Această duminică
poartă numele de
Duminica Ortodoxiei și
fiecare suntem invitați
să reflectăm și să
adâncim sensul acestui
cuvânt, *Ortodoxie*.

Conform traducerii din limba greacă,
cuvântul *ortodoxie* înseamnă *dreaptăcredință* sau
dreaptă cinstire a lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă
că acest cuvânt se referă la modul cum îl mărturisim
pe Dumnezeu, dar și la modul cum îl slăvim pe
Dumnezeu. Ortodoxia înseamnă *a crede drept*, nu
în ceva, ci în Cineva, în Hristos ca Dumnezeu cel
adevărat revelat lumii; și înseamnă *dreaptă
cinstire* nu a unui lucru abstract, ci a lui Dumnezeu
Celui în Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Dar Biserica Ortodoxă are nu numai învățătura
dreaptă despre Hristos, ci pe Hristos însuși ca
și Cap al Bisericii care se dăruiește tuturor
mădularilor, credincioșii. Cunoașterea adevărului
este astfel viață și nu un simplu act intelectual. O
spune Mântuitorul însuși în Rugăciunea
arhierască: „Și aceasta este viața veșnică: să te
cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și
pe Iisus Hristos pe care l-ai trimis” (Ioan 17, 3).
Astfel viața ca și cunoaștere a adevărului se
împlinește în relația personală dintre credincios și
Izvorul adevărului, Hristos, prin rugăciune. Biserica
a exprimat de la începuturile ei acest adevăr, anume
că legea credinței (*lex credendi*) își află cea mai
adekvată exprimare în legea rugăciunii (*lex orandi*).

Ortodoxia este cre-
dința cea adevărată
care se exprimă
plener în rugăciu-
nea cea adevărată.
Rugăciunea este
glasul omului
care îl caută pe
Dumnezeu, glas ce
pornește din adân-
cul ființei lui,
căutându-L pe Cel
ce-i poate desco-
perii rostul acestei
vieți. Rugăciunea
este dăruire către
Dumnezeu, acest
fapt fiind evident în
rugăciunea comuni-
tară ce culminează
în Sfânta Liturghie.

În Sfânta Liturghie ne aducem pe noi înșine și-L
cerem pe Hristos care ne poate schimba firea după
chipul Lui, chipul cel adevărat al lui Dumnezeu.
Prin rugăciune și prin împărtășirea cu Trupul și
Sângele Domnului, ființa noastră cea dezbinată
primește puterea de a se recompune și a se pacifica.
În rugăciune, mintea se unește cu inima și întreaga
făptură își regăsește unitatea dintru începuturi cu
Dumnezeu și cu lumea.

Nu poate fi gând mai potrivit pe care să-l adresez
preoților și credincioșilor, în această Duminică a
Ortodoxiei, decât acela de *a crede drept* și de a
verifica această credință prin rugăciunea
cea *dreaptă*. Și alături acestui gând pe acela de a
petrece postul Sf. Paști cu această rugăciune dreaptă
care să ne aducă pacea lui Hristos în această
perioadă de pregătire pentru praznicul Învierii
Domnului.

† **Mitropolit Nicolae**

Predică la Duminica Ortodoxiei

Ne găsim astăzi la sfârșitul primei săptămâni a Postului Mare, în Duminica Ortodoxiei sau a drepte credințe. În această Duminică, Biserica noastră face amintirea acelei zile în care, cu aproape 1.200 de ani în urmă, Ortodoxia a biruit credința cea răătăcită a acelor care se împotriveau cinstirii Sfintelor Icoane și care

ziceau că cinstirea și închinarea la sfintele icoane ar fi o închinare la idoli, o închinare păgânească și că icoanele, din această pricină, trebuie scoase din bisericile creștine. În zadar le spuneau creștinii ortodocși acestor răătăciți ca cinstind sfintele icoane, nu cinstesc nici lemnul, nici culoarea, ci pe sfântul care este în icoană, căci lupta aceasta a devenit tot mai aprigă. Începând din anul 725, în timpul împăratului bizantin Leon Isaurul, lupta a ținut peste o sută de ani, până în zilele împărătesei bizantine Teodora și ale fiului ei, Mihail al III-lea, până în anul 842. În zilele lor s-a introdus din nou cinstirea Sfintelor Icoane, iar în sinodul ținut la Constantinopol, tot în acel an, sub patriarhul Metodie, s-a hotărât pentru totdeauna, ca amintirea acestei biruințe a drepte credințe împotriva celei răătăcite, să fie serbată în fiecare an, la Duminica întâia a marelui post. Iată de ce sfânta noastră Biserică serbează de aproape 1.200 de ani, neîntrerupt, amintirea acestei biruințe și de ce Duminica de astăzi este numită Duminica Ortodoxiei. Acest lucru ne arată clar ce însemnătate au sfintele icoane pentru viața noastră religioasă, pentru viața noastră de creștini.

Înainte de a începe pictorii bisericești să împodobească locașurile sfinte cu icoane luate din Sfânta Scriptură și din viața Bisericii sau a sfinților, icoane lucrate în culori, chiar și înainte de a fi înălțate bisericile creștine, încă pe vremea când Sfinții Apostoli petreceau pe pământ, Dumnezeu însuși a preamărit o icoană, care este cea mai simplă și mai nemeșugită din câte ne putem noi închipui. Citind însă din Faptele Apostolilor ne putem da seama că : „Credincioșii scoteau pe cei bolnavi în ulițe și-i puneau pe paturi și pe târgi, ca, venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei. Și se aduna și mulțimea din cetățile dimprejurul Ierusalimului, aducând bolnavi și bântuiți de duhuri necurate și toți se

vindecau” (Faptele Ap. V, 15—16).

Și umbra lui Petru a căzut pe paturile și pe târgile bolnavilor și atunci durerile și duhurile necurate au încetat. Iată ce putere avea chiar la leagănul creștinismului o umbră, această icoană a chipului omenească, nefăcută de mână de om. Prin aceasta, Dumnezeu Însuși a introdus icoanele în Legea nouă, în Biserica întemeiată de Fiul Său pe pământ. Și astăzi vedem catape-

teasma bisericilor plină de icoane sfinte de sus și până jos, vedem și pereții bisericilor împodobiți cu chipurile sfinților. Care este rostul lor? Noi știm, că din diferitele semne, care ne aduc aminte de cei ce sunt departe de noi, sau ne-au părăsit cu totul, plecând în lumea de dincolo, nimic nu ne emoționează cu atâta putere inima noastră ca fotografia lor. Orfanul care și-a pierdut părinții, mama care-și jaleste copilul iubit, sau soțul, privesc la fotografiile celor decedați și simt în mod tainic că acei care le-au fost dragi, parcă sunt iarăși aproape de ei, simt o adevărată mângâiere privind la chipul lor drag. În felul acesta ar trebui să fie și cu icoanele bisericești. Prin ele, Biserica vrea să ne aducă aminte de sfinți, vrea ca noi privind la întâmplările din viața lor închipuite pe icoane, să ne aducă aminte de virtuțile lor, de sfințenia vieții lor față de credință și să le dăm, pentru toate acestea, laudă și cinste, fiindcă prin această laudă și cinste, îl preamărim pe Însuși Dumnezeu care este minunat întru Sfinții Săi. Dacă ne sunt scumpe fotografiile părinților și ale prietenilor noștri, cu atât mai scumpe trebuie să ne fie icoanele sfinte și cine știe privi o icoană sfântă cu ochiul credinței, acela simte numaidecât folosul sufletesc pe care îl aduce ea. Despre Sfântul Grigorie de Nissa ni se spune că ori de câte ori privea icoana lui Avraam, care din ascultare și iubire față de Dumnezeu voia să junghie pe fiul său Isaac, totdeauna eramîșcat până la lacrimi. Istoria bisericească ne-a păstrat amintirea multor întâmplări, care ne dovedesc puterea cea mare a icoanelor asupra inimii omenești. Ea ne spune, printre altele, că un tânăr din părinți bogați, trăind timp mai îndelungat o viață în desfrâu, a văzut o dată într-o biserică icoana împăratului David vărsând pentru greșelile lui șiroaie de lacrimi, pe care un înger le prindea într-un vas de aur. Iar sub icoană erau scrise cuvintele Fericitului Augustin:

„David a păcătuit numai o dată și a plâns întotdeauna. Iar tu păcătuiești întotdeauna și nu plângi niciodată”. Icoana și cuvintele acestea au mișcat așa de profund inima tânărului, încât el, chiar din acea clipă a început o altă viață, bineplăcută lui Dumnezeu.

Sfintele icoane, deși sunt lucruri fără viață și fără putere de la sine, ele pot fi totuși de un deosebit folos sufletească pentru creștinul care le privește cu ochiul credinței.

Iată, deci, rostul icoanelor cu care se împodobește lăcașul dumnezeiesc. Iată pentru ce Biserica ne învață să le cinstim, ca pe niște lucruri sfinte, care ne pot mijloci mari foloase sufletești. Iată de ce înaintașii noștri obișnuiau a împodobi sfintele icoane cu odoare scumpe, cu mărgăritare, cu salbe de aur și iată de ce creștinii evlavioși aprind în toate bisericile în fața sfintelor icoane candelă și lumanări. De aici și obiceiul vechi creștinesc de a sfinți icoanele, înainte de a le așeza la locul lor.

Când se aduce pruncul nou-născut pentru întâia dată la biserică, preotul îmbiserindu-l, îl închină pe noul fiu al lui Hristos în fața icoanelor. Mirii care au primit Sfânta Taină a Cununii se închină în fața sfintelor icoane, pentru ca sfinții de pe ele să le stea într-ajutor, în calea grea a vieții. Creștinii, când intră și ies din biserică, sărută sfintele icoane. Astfel, cinstirea sfintelor icoane este strâns legată de viața noastră de creștini, de la naștere și până la moarte.

De aceea și Duminică de astăzi, deși cade în timpul Postului Mare, este o zi de bucurie, pentru că ne aduce aminte de ziua în care sfintele icoane au fost readuse cu mare alai în sfintele noastre biserici. Ea ne mai aduce aminte de datoria de creștini pe care o avem față de sfintele icoane. Duminică Ortodoxiei ne dă chezașia că aceia care sunt împotriva cinstirii sfintelor icoane vor rămâne de rușine, ca și înaintașii lor, cu veacuri în urmă. Sfintele icoane vor rămâne întotdeauna odoare scumpe inimilor creștine și mijloace alese pentru preamărirea lui Dumnezeu și a sfinților Lui.

Pr. Octavian Pop

PROGRAMUL BISERICII în perioada 7 - 15 martie 2020

Sâmbătă 7 martie (Sâmbăta Sf. Teodor Tiron - pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

5:00 pm - Taina SFÂNTULUI MASLU

Duminică 8 martie - Duminică Ortodoxiei:

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sfânta Liturghie

11:00 pm - Școala Duminicală

12:00 pm - Coffee hour

Miercuri 11 martie:

5:00 pm - Acatist

Vineri 13 martie:

5:00 pm - Acatist

Sâmbătă 14 martie (Sâmbăta morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

12:00 pm - Taina spovedaniei

Duminică 15 martie (Duminică Sfântului Grigore Palama):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Sunday School

12:00 pm - Coffee hour

Predică la Duminica Ortodoxiei

„Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă, pentru vrăjmașii Tăi, ca să amuțești pe vrăjmași și pe răzbunător”.

(Psalm 8, 2)

Cred că bun lucru fac, în acesta Duminică a Ortodoxiei, încercând să rezum și să comentez pentru dumneavoastră o nuvelă așa-zisă fantastică a ilustrului nostru compatriot Mircea Eliade, nuvelă intitulată “O fotografie veche de 14 ani” și care de fapt reprezintă un document de deosebită

valoare și importanță pentru teologia ortodoxă și pentru gândirea românească.

Eroul povestirii e un tânăr român, Dumitru cu numele, stabilit în Statele Unite. Pe frumoasa lui soție, Thecla, o letonă, grav bolnavă de astmă, o tămăduiește în mod miraculos de la distanță și numai, prin cuvânt – având în față doar fotografia ei – un pastor canadian în a cărei biserică (Biserica Mântuirii) Dumitru a intrat din întâmplare și încurcând niște date calendaristice. Pastorul acela, doctorul Martin, opera în mod obișnuit vindecări prin rugăciuni și concentrare a minții. Minunea are loc la zece ani după căsătoria lui Dumitru cu Thecla, iar fotografia înmănată doctorului Martin o înfățișează pe letonă la vârsta de 18-19 ani. În momentul săvârșirii miracolului ea are treizeci de ani.

Patru ani mai târziu, Dumitru se află din nou în orașul unde obținuse însănătoșirea nevestei sale. Și simte nevoia să se ducă să-i mulțumească fierbinte pastorului făcător de minuni. Dar nu-l găsește la Biserica Mântuirii, unde i se spune că pe Martin îl cheamă în realitate Dugay, că nu e doctor în teologie, că e un fals tămăduitor și un escroc, un înșelător lipsit de orice puteri taumaturgice, care a stat doi ani în pușcărie iar acum își câștigă viața lucrând într-un bar ținut de un cumnat al său.

Și, într-adevăr, Dumitru dă de fostul pastor la barul cu pricina. Vrea să-i exprime caldele sale mulțumiri și să-i aducă aminte de ce s-a petrecut cu patru ani în urmă, dar Dugay ~ Martin nu-i îngăduie să lungească vorba. Sunt un farsor, îi spune, nu am făcut nicidecum minuni, vindecarea soției dumitale e o simplă sugestie, de altfel „am plătit” pentru minciunile și înșelătoriile mele cu doi ani de închisoare, cât despre Dumnezeu află că Dumnezeu nu există, Dumnezeu a murit, lasă-mă, nu-mi aminti trecutul, pleacă de la mine. Și deoarece Dumitru tot stăruie și-i arată fotografia și-l copleșește cu mulțumirile și-l slăvește pe Dumnezeu, Dugay – Martin, exasperat, îi face o profesiune de credință în felul următor: „Cum de se poate mântui cineva într-o Biserică? Dumnezeu S-a retras din lume, a dispărut. Pentru noi,

oamenii, e ca și mort. Putem spune, fără urmă de nelegiuire, că Dumnezeu a murit, pur și simplu pentru că nu mai e cu noi, nu ne mai este accesibil. S-a retras, S-a ascuns undeva. Acel „undeva” nu face parte din lumea noastră, e ceva pe care filozofii îl numesc transcendent. Dar pentru noi, oamenii, transcendența e o formă a morții. Deci, dacă Dumnezeu a murit pentru noi, cum de mai poate omul să se mântuiască într-o Biserică?”

Acestei răspicate formulări a doctrinei morții lui Dumnezeu și a nietzscheismului, cum îi răspunde Dumitru? Prin contra-argumente apologetice, polemizând, tunând și fulgerând, debitând o altă declarație de principii? Cătuși de puțin. Ci în modul cel mai neașteptat și surprinzător cu puțință: printr-o urare în stil sfatos-istet, în limbaj popular – țărănesc viu și săltăreț, parcă închipuit de un Creangă de zile mari: „Să vă dea Dumnezeu noroc, doctore Martin. Noroc și sănătate. Dar degeaba încercați să mă speriați D-voastră cum că Dumnezeu ar trage să moară. Nu mă las eu așa ușor păcălit de o glumă”. Și încă: „Nu mă păcăliți cu una cu două”.

Vrednice de multă luare-aminte sunt sintagmele: nu mă speriați D-voastră, nu mă las așa ușor păcălit și mai cu seamă acel fermecător, acel irezistibil condițional: ar trage să moară. Moartea lui Dumnezeu nu poate fi pentru un om sănătos la minte (să fie cât de mare numărul învățaților pedanți teologi care au născocit sloganul morții Sale) decât o glumă și o păcăleală. Iar sărmanului doctor Martin, bunului tămăduitor fără voie, încăput în mreaja unor nocive fantasmagorii, ce altceva i se poate ura decât sănătate și noroc?

Mai târziu când Dugay – Martin, antrenat în discuție, revine și afirmă că nu crede nici în Dumnezeu, nici în diavol, Dumitru din nou, în aceeași tonalitate voioasă, calmă, voitoare de bine și nezdruclinată de bazaconii intelectualiste repetă: „Degeaba vă trudiți D-voastră, doctore Martin, să mă duceți în ispită”.

(A se remarca: băiatul cuviincios, în ciuda mărturisirii auzite, nu încetează de a-l numi pe Dugay – Martin „doctor”, ceea ce în limbaj anglican este echivalent cu „părinte”. Apelativul se mai tâlcuiește și așa: orice ar fi, harul nu vi l-ați pierdut.)

Doamne ferește! mai exclamă Dumitru făcându-și cruce atunci când Dugay – Martin enunță cu glas parcă mai categoric: „Asta înseamnă că pur și simplu Dumnezeu S-a retras definitiv, adică, într-un cuvânt a murit...”

Pe băiatul curat de la Dunăre, pe fiul lui Mutter Natur, pe evlaviosul și recunoscătorul tânăr român care drept ripostă la atâtea blasfemii se mărginește a-și face smerit Cruce, nu-l zdruncină nici una din marile isprăvi recente ale culturii occidentale: nici semantica, nici sociologia, nici zenul (entuziast adoptat de la asiatici), nici Spiritul Absolut și nici limbajul universal. El știe ce știe și nu se sfiește a-și rosti sus și tare crezul: Dumnezeu este, harul e lucrător, suntem înconjurați de taine (și nu se cade a le iscodi cu prea aprigă râvnă), Dumnezeu poate, milostivindu-Se, prin aleșii Săi, face minuni, omul se poate mântui. Vindecarea Theclei, de la distanță și numai prin cuvânt, i se pare cu totul posibilă, iar toate îndoielile și frământările lui Dugay -Martin le dă hotărât la o parte. Cât despre faimoasa teorie nietzscheană a morții lui Dumnezeu – temelie a doctrinei proprii unor teologi anglo-saxoni și germani ai deceniilor șase și șapte - el o socotește o năsrâmbă, năzdrăvănie, a minții, curată hulă și divagație ce nu poate fi întâmpinată mai eficient decât prin urări calmante, vorbe de exorcizare (Doamne ferește) și facerea semnelor Sfintei Cruci.

Credința simplă, neabătută, necoruptibilă, stă potrivit față către față în nuvela lui Mircea Eliade nu desigur cu adevărata cultură, ci cu deviațiile, absolutizările și pervertirile ei. Ori de câte ori cultura, prin felurile ei manifestări, se străduiește să picure în sufletul omului necredința, șubrezirea temeiurilor dreptei judecăți și haosul mintal, ea se cuvine înfruntată de omul cu mintea întreagă. Dumitru nu e un teoretician, un partener într-o discuție abstractă și erudită. E un uimit, un indignat, dar totodată un blajin: orbecăielile psiho-patologice ale bunului doctor Dugay – Martin, vas ales care nu se învoiește a realiza ce este, și a crede că, prin vrerea și cu ajutorul lui Dumnezeu, poate făptui minuni, el le întâmpină cu un surâs înțelegător, cu o politețe impecabilă și un soi de milă pentru cel încăput în lanțurile diavolului, diavol împodobit cu straiele mincinoase ale unui intelectualism scăpat de sub controlul rațiunii sănătoase, bunului simț și dreptei socotințe.

Dumitru, scurt spus, e un ortodox. Și mai ales, un ortodox român, Crede în Dumnezeu, har, minuni, în harul preoțesc, în puterea rugăciunii și în puțința de mântuire a omului în Biserică. Credința această simplă a lui e fermă și cuprinde înseși bazele sistemului teologic specific făpturii pe care lui Mircea Eliade îi place a o numi: omul de la Dunăre, un ins nesofisticat dar nu prost, nu ușor de dus cu vorba, de îmbrobodit cu fraze spăimântătoare, de convertit la soluția deznădejdi prin cuvinte ademenitoare și goale.

Neîncetata bonomie a lui Dumitru, nedepărtarea lui de la o răbdătoare compătimire pentru bietul pastor vrăjit de teologii și filosofii abstruse și izvorâte din minți rătăcite constituie puterea de atracție fascinantă a nuvelei. Dugay – Martin se chinuie, stăpânit de remușcări și înrobitor de concepții catastrofale, Dumitru însă e senin, stăpân pe sine și puternic sprijinit de credința lui. Lui Dugay-

Martin nu-i vine a crede că nu numai că a lecuit-o pe Thecla de astmă – de la distanță și prin cuvânt și cu participarea la rugăciune a tuturor celor prezenți în biserică – ci a și întinerit-o: dovadă fotografia aceea, acum veche de paisprezece ani, pe care Dumitru o arăta biruitor pastorului și clienților din bar – în vreme ce o solistă cântă un șlagăr stupid – o fotografie în care timpul nu a trecut, căci Dugay – Martin a făcut-o pe Thecla de acum aidoma cu aceea din fotografie, așa cum se înfățișă când abia împlinise optsprezece ori nouăsprezece ani.

Dumitru nu se lasă amăgit, ispitit, descumpănit. Dumnezeu este, harul lucrează, minunile sunt reale, mântuirea omului este întru totul posibilă. Nu suntem sortiți absurdului, lumea are un sens. Crezul lui Dumitru e strict ortodox, el dă glas în barul acela american, atât de altul decât lumea păstorească de unde a plecat, elementelor fundamentale ale cugetului ortodox răsăritean. În cele din urmă însă, Dugay – Martin, răscolit, cucerit de atâtea bună credință, căldură, statornicie și puritate, recunoaște: „Așa cum e Dumitru, cu credința lui naivă, idolatră și vană, e mai aproape de Dumnezeul adevărat decât noi toți. Și tot el are să-L vadă cel dintâi, când Dumnezeul adevărat Își va arăta din nou fața”.

Biruința lui Dumitru (relativă, ce-i drept, căci pastorul tot îl socotește idolatru și naiv) e în fapt biruința Ortodoxiei, așa cum a fost mărturisită la Chicago, în 1959, nu mai puțin limpede și tare decât de Petru Movilă și Sinodul de la Iași din 1642.

Iată de ce, când am avut fericitul prilej în vara anului 1970, la Mănăstirea Văratec, să-i solicit lui Constantin Noica îngăduința de a-i citi pasajele principale din nuvela lui Eliade, am cutezat și a formula părerea că adevăratul titlu al fermecătoarei lucrări este: Mărturisirea Ortodoxă, Chicago 1959. Mărturisire desigur nu dogmatică, sistematică și completă, însă autentic ontologică, reflectând în chip desăvârșit fondul psihic, sensibilitatea mistică, câmpul ideativ și cuantele programatice ale unui popor legat în covârșitoarea-i majoritate de creștinism și ortodoxie, devenite pentru el adevărate reflexe ale minții și simțirii.

Pulsează în "O fotografie o veselie", o încredere, o statornicie și o exuberanță, o prospețime verbală care farmecă fără greș. Concluzia e optimistă. Există acum o șansă de mântuire și pentru pastorul – escroc. El vorbește din nou cu putere și înflăcărare, parcă profetic, i se pare lui Dumitru. Nu întărește oare versetul din rugăciunea de seară: Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați? Noica însă, la sfârșitul lecturii, îmi spunea: Adevăratul înțeles al propoziției „Cu noi este Dumnezeu” iată-l: Dumnezeu este și cu noi și cu voi, numai să înțelegeți lucrul acesta și să nu vă închideți, să nu vă baricadați, să-i dați viață, să-i dați crezare.

Părintele Nicolae Steinhardt

Vorbiți-ne, vă rugăm, despre icoane și despre rolul lor în Biserica Ortodoxă.

Eu sunt într-o biserică plină cu icoane. Nu există Ortodoxie fără icoane și nu există Ortodoxie fără cultul icoanelor. Cineva ar putea zice că icoanele sunt doar niște imagini care creează o atmosferă. Este adevărat acest lucru, însă icoanele nu reprezintă numai atât. Icoana este o prezență harică, o prezență a acelor înfățișări pe icoană: ea ne pune în legătură cu persoana care este în icoană. De aceea, în Ortodoxie există o cinstire a icoanelor în legătură cu cinstirea persoanelor de pe icoane.

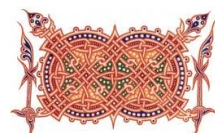
La slujbă noi zicem, în fața icoanei Domnului Hristos: „Prea Curatului Tău chip (vorbit cu Domnul Iisus, nu cu chipul) ne închinăm, Bunule (Bunul fiind Domnul Hristos), cerând iertarea greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pe cruce, ca să mântuiești din robia vrăjmașului pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, cel ce ai venit să mântuiești lumea”.

Aceasta este o alcătuire care pune în evidență chipul Domnului Hristos, în legătură cu Domnul Hristos. Aceasta este concepția ortodoxă. Deci, eu mă apropii de icoana Mântuitorului, sărut icoana Mântuitorului ca și când aş săruta pe Domnul Hristos Însuși, și aceasta o primește Domnul Hristos ca o cinstire din partea mea, a credinciosului ortodox.

La fel se întâmplă și cu icoana Maicii Domnului, la fel și cu icoanele sfinților lui Dumnezeu. Numai că icoana are valoare numai pentru cine o vede. Cei ce nu văd icoana știu doar că ea este un obiect sfințit, că este pusă acolo spre sfințire, și o cinstesc fără a avea însă impresia pe care o are cel ce vede icoana.

Părintele Teofil Părăian

(Din vol. *Puncte cardinale ale Ortodoxiei*
Editura Lumea credinței, p. 36)

Campania pentru recensământul SUA 2020

„Alianța” – alături de grupuri ale comunității românești din Statele Unite, și împreună cu Ambasada României în Statele Unite – a lansat inițiativa "Recensământ SUA 2020" cu o campanie pe rețelele de socializare, în scopul de a încuraja românii din America să-și declare originea română la recensământul care va avea loc în anul 2020 în SUA.

Numărul românilor și al americanilor de origine română care trăiesc în Statele Unite este estimat între 800.000 și 1,5 milioane de persoane. Pentru a ne asigura că fiecare persoană care trăiește în America și care are origine românească știe unde și cum să își declare proveniența când completează formularul de recensământ, „Alianța” a lansat această campanie de informare, cu intenția de a mobiliza comunitatea și de a înregistra numărul corect al românilor americani. Este foarte important ca recensământul să dezvăluie numărul real al românilor care trăiesc în Statele Unite, pentru a putea consolida și întări rolul românilor în comunitățile din America.

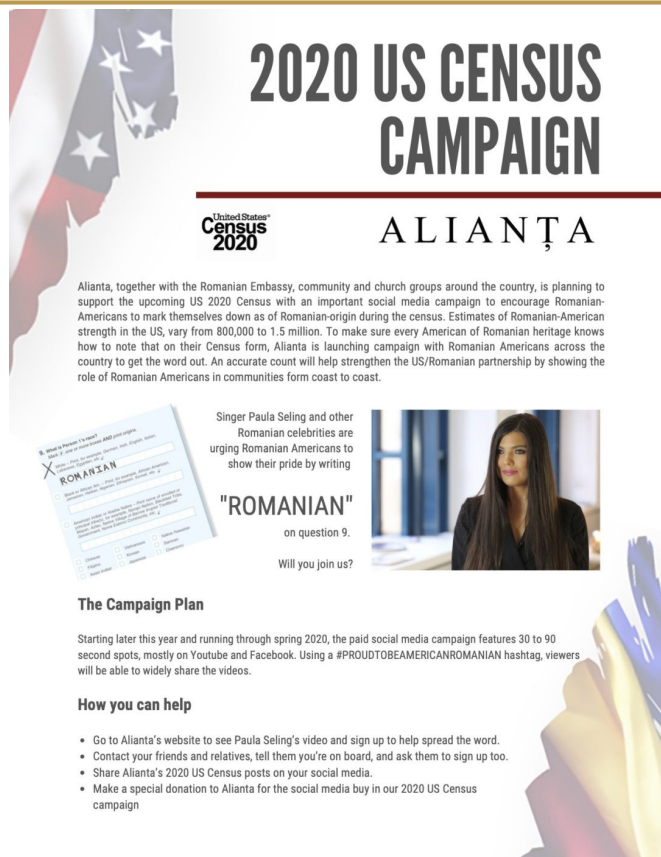
Celebra cântăreață Paula Seling și alte personalități române îi îndeamnă pe românii din America să-și declare originea română și să răspundă "ROMANIAN" la întrebarea cu numărul 9 din formularul de recensământ.

Planul campaniei.

Începând cu luna februarie a acestui an și până la sfârșitul lunii aprilie 2020, campania de pe rețelele de socializare va prezenta clipuri publicitare de 30-90 de secunde cu hashtag-ul #PROUDTOBEAMERICANROMANIAN pe care utilizatorii vor putea să le distribuie pe paginile personale și ale grupurilor românești din care fac parte.

Cum poți tu să contribui ?

- Vizitează site-ul „Alianței” pentru a viziona clipurile și pentru a le distribui în comunitatea ta.
- Contactează-ți prietenii și familia, spune-le despre campanie și încurajează-i să se înscrie și ei.
- Distribuie postările „Alianței” despre campanie pe rețelele tale de socializare.
- Ajută cu o donație specială pentru a

2020 US CENSUS CAMPAIGN

ALIANȚA

United States Census 2020

Alianta, together with the Romanian Embassy, community and church groups around the country, is planning to support the upcoming US 2020 Census with an important social media campaign to encourage Romanian-Americans to mark themselves down as of Romanian-origin during the census. Estimates of Romanian-American strength in the US, vary from 800,000 to 1.5 million. To make sure every American of Romanian heritage knows how to note that on their Census form, Alianta is launching campaign with Romanian Americans across the country to get the word out. An accurate count will help strengthen the US/Romanian partnership by showing the role of Romanian Americans in communities from coast to coast.

Singer Paula Seling and other Romanian celebrities are urging Romanian Americans to show their pride by writing

"ROMANIAN"
on question 9.
Will you join us?

The Campaign Plan

Starting later this year and running through spring 2020, the paid social media campaign features 30 to 90 second spots, mostly on Youtube and Facebook. Using a #PROUDTOBEAMERICANROMANIAN hashtag, viewers will be able to widely share the videos.

How you can help

- Go to Alianta's website to see Paula Seling's video and sign up to help spread the word.
- Contact your friends and relatives, tell them you're on board, and ask them to sign up too.
- Share Alianta's 2020 US Census posts on your social media.
- Make a special donation to Alianta for the social media buy in our 2020 US Census campaign

contribui la fondul dedicat campaniei de publicitate.

Nota Redacției:

Ce este „Alianța”? Potrivit website-ului *alianța.org*, „Alianța” este „cea mai importantă organizație națională din DC, dedicată consolidării și dezvoltării relațiilor româno-americane.” Ea „activează din 2014 și a atras în scurt timp mulți susținători proeminenți.”

A fost înființată, în 2014, de către fostul ambasador al SUA la București, Jim Rosapepe (1998-2001), și succesorul său, Mark Gitenstein (2009-2012). Consiliul de administrație al „Alianței” beneficiază de sprijinul multor americani de succes, care au legături cu România, inclusiv foști ambasadori americani, mai mulți consuli onorifici ai SUA, precum și oameni de afaceri și personalități academice.

În fiecare an, „Alianța” găzduiește *Gala and Summit*, la care participă politicieni, oameni de afaceri și vedete importante din America și România. Printre personalitățile care au onorat aceste evenimente, se numără și fostul președinte american George Bush.